

Boyun Eğmemek

Öncelikle kime boyun eğmemek?

Toplumu kendi gereksinimleri doğrultusunda sürekli olarak metamorfoza uğratan sisteme yani kapitalizme boyun eğmemek... Toplum eğer bu kavrayış düzeyine gelmişse, sistemin bütün diğer tezahürlerine zaten boyun eğmeyecektir.

Ama bu aşamaya gelmek kolay değildir. Kuşkusuz tek tek bireyler, bunların oluşturduğu öncü örgütlenmeler, partiler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve benzerleri bu aşamaya toplumun genelinden/ortalamasından çok daha önce ulaşacaklardır. Ama aradaki açıklığın kapanması zaman alacaktır. Bu zaman bazen yıllarla, bazen onyıllarla, hatta yüzyıllarla ölçülebilir. (Komünist Manifesto'dan bu yana geçen 1,5 asrı aşkın zaman bile, bazı toplum katmanları bakımından aradaki açıklığın bir milim bile kapanmasına izin vermemiş olabilir). 20. yüzyıl hem kapitalizmden erkenden kopuşun büyük deneyimlerine sahne olmuş, hem de kapitalizmin en vahşi yüzünün Avrupa faşizmleri aracılığıyla görünür olmasını mümkün kılmıştır. Ama insanlığın büyük yürüyüşü devam etmektedir. Dünyanın ve insanlığın kurtuluşunun, kapitalizmden kurtuluştan yani sosyalizmde olduğu, istesek de istemesek de nesnel olarak kendini dayatacağı, dayatmaktadır. Bütün mesele bu süreci kısaltmaktır, en azından uzamamasını sağlamaktır, insanlığın ve doğanın daha fazla örselenmesine izin vermemektir.

İşte bu nedenlerle “gericiliğe, emperyalizme, darbecilere boyun eğmiyoruz” mitingine katılmak, dolaylı olarak kapitalizme karşı bir manifestodur da. Çünkü emperyalizmin de, gericiliğin de kaynağı kapitalist sistemdir. Bugün burada dinci gericiliği üretir, dün veya yarın en gelişmiş olduğunu sandığınız kapitalizmin mabetlerinde milliyetçi faşizmleri üretir.

İşte bu nedenlerle, hedefinde sosyalizm olmayan, ona atıfta bulunmayan; kapitalizmle türlü biçimler altında eklemlenebilen amorf bir “demokrasi cephesi” dışında hedefe sahip olmayan cephe çağrıları yetersizdir, aşılmıştır. (Kimlik siyaseti dışında meselesi olmayanlar açısından belki henüz aşılmamış sayılabilir).

İşte bu nedenlerle, 4 Eylül Kartal mitingine CHP dâhil kendini solda tanımlayan siyasetlerden,

sol kitle örgütlerinden, sendikalardan yüksek bir katılım sağlanması, önceki mitinglerin yavanlığının aşılmasını sağlayacak, çağrı metninin radikal çizgisi etrafında güçlü bir toplanmaya imkân verecektir.

Geçen haftaya Türkiye'nin Suriye'ye doğrudan müdahalesi, Cizre'ye PKK'nın bombalı saldırısı ve Kılıçdaroğlu'nun konvoyuna silahlı PKK saldırısı damga vurdu. (Kılıçdaroğlu'na geçmiş olsun). Suriye müdahalesi ile PKK saldırılarının artışı kuşkusuz bağlantılı ve bu bağlantılar artarak devam edecek görünüyor. Türkiye içinde PKK saldırdıkça, bundan böyle Kandil ile birlikte Menbiç de hedef alınabilecek. Hükümet, IŞİD'den çok PYD'yi hedef aldığını kimseden gizlemiyordu; bundan sonra da böyle olacağını belli etmek için her fırsatı kullanıyor. ABD, 15 Temmuz'da suçüstü yakalandığı için, PYD savunusunda biraz geri çekilmeyi uygun buldu; AB ise biraz daha eleştirel. Her ikisinin de Türkiye'nin PYD tepkisini sınırlı tutmak gibi bir amaçları olduğu anlaşılıyor.

Ama IŞİD ile karşı karşıya gelmekten nereye kadar kaçınabilir? Şimdi, ABD'nin de epeydir istediği şekilde, IŞİD karşıtı koalisyonu daha fazla angaje olmak zorunda kaldı bile. Ama sorunları var: Birincisi, ideolojik olarak IŞİD ile karşıt cephelerde olmamanın getirdiği ayakbağları var. İkincisi, IŞİD örgütlenmesi ve sempaticizliği, AKP'nin de katkısıyla, ülke içinde kök budak salmış durumda. Üçüncüsü, ülke, IŞİD'in tedhiş eylemlerine çok açık bir konuma gelmiş durumda... Bu koşullarda, AKP anlayışını IŞİD ile kıyasıya bir mücadele içinde tahayyül etmek oldukça zor.

Şimdi biraz daha kolay anlaşılabilir bir örnek üzerinden, bir aile boyutunda düşünelim. Aile, çocuklarının uyuşturucu gibi kötü alışkanlıklara kapılmasına seyirci kalıyor. Bir süre sonra, ergen veya ergen sonrası genç çocuk zorla tehditle aileden para sızdırma alışkanlığı kazanıyor. Hatta altın bileziklerden başlayarak ailenin değerli eşyalarını çalıp satmaya başlıyor. Bir gün hiçbir şey alamayınca, gazetelerin üçüncü sayfasına düşecek şekilde ebeveynlerini öldürme aşamasına varabiliyor.

Şimdi bu örneği AKP ile şu an “terör örgütü” listesine koydukları arasındaki ilişkilere uygulayalım. “Ne istediniz de vermedik?” cümlesi burada hepsini açıklayabilecek anahtar sözcüklerden oluşuyor. Gerçi “muhterem” 17 Aralık sarsıntısı sonrasında bu cümleyi Fethullah örgütü için kurmuştu. Ama içerik değişmiyor; farklı sözcüklerle, 2009-2015 arasında PKK ile müzakere süreçleri için de iktidar sözcülerinden (bizzat birinci adamdan da) benzer yakınmaları işittik. Şu meşhur Oslo görüşme tutanakları zaten birinci dereceden kanıt: “Hangi valiyi, emniyet müdürünü istemiyorsanız söyleyin değiştirelim” açık çekini verenler, bölgede alan hâkimiyetini şimdi terör örgütü dedikleri yapılanmaya devredenler bizzat hükümet edenlerdi. IŞİD’in nasıl donatılıp desteklendiğini ise sağır sultan bile duydu. Hala da ülke içindeki yapılanmasına dokunulmuyor ya da artık dokunulamıyor.

Bu örgütlerin her istediğini yapmak onları iyice şımartmış, hep daha fazlasını ister duruma getirmişti. Bir gün, çeşitli siyasi nedenlerle buna devam etmeme kararının alınması halinde, bu örgütlerinin tepkisinin ailenin uyuşturucu bağımlısı yeni yetmesinin tepkisine benzer çılgınlıkta olabileceğini öngörememenin “aldatıldık” gibi bir kaçış yolu olabilir mi? Bu öngörüsüzlükle, bırakın devleti bir aileyi bile yönetemezsiniz. Bu örgütlerin böylesine şımartılmasının, başıboş bırakılmasının bedelini şimdi yüzlerce insan canlarıyla ödüyorlar. Peki, AKP ve RTE ne zaman ödeyecek? Komşu ülkenin sınırlarını aşmak suretiyle, içerde biriken tepkileri bir süre için milliyetçi hezeyanlarla baskılayabilirsiniz; ama er geç bu yönetim zaafı iktidarın yüzünde patlayacaktır. Umarız çok fazla kayıp vermeden gerçekleşir.

Peki ama sorumlulukları ortaya dökmek, olaylar arasındaki illiyet bağlarını halkın bilincine taşımak, dolayısıyla bu iktidarın tüm ülke ve yurttaşlar için yarattığı güvenlik riskini bir an önce bertaraf etmek (yani AKP’yi sandığa gömmek) birinci önceliği olması gereken anamuhalefet ne yapıyor? Milli mutabakat değirmenine su taşımakla ve Suriye’ye müdahale için “geç bile kalındı” demekle iktidara alternatif olunabildiği nerede görülmüş? Düşünün ki, hiç olmazsa, TSK’nın gene cihatçı bir örgüt olan ÖSO’ya refakat etmesi gibi garabet bir durumu eleştirmekten bile uzak duruluyor. Eğer Türkiye’nin alanı cihatçılardan /ayrılıkçılardan temizlemek gibi bir niyeti

varsa, burayı Suriye rejim güçlerinin doldurması gerektiğini savunmak bağımsızlıkçı bir anamuhalefet duruşunun asgari koşulu olmaz mıydı?

Peki ama Cumhuriyet rejiminin altını büyük ölçüde boşaltan; paralel güçlerle kurduğu illegal koalisyonlarla ülkeyi yöneten ve darbelere maruz bırakan; kurumlarını tahrip eden; eğitimi ve laikliği iğdiş eden; anayasaya uymamayı siyaset tarzı yapan; hukuku ve siyasi ahlakı hiçe sayan; kolluğu, yargıyı, medyayı, vergi idaresini tetikçi olarak kullanan; yolsuzluklara en geniş kapıları açan ve daha büyük suçlara ortak olan; dış politikayı mezhepçiliğe ve cihatçı terörizme desteğe indirgeyen; ultra-liberal ekonomik politikalarla kamusal alanı tahrip eden; tek adam yönetiminde siyasi İslamcı-totaliter bir rejim inşasına girişen bir siyasi hareketle Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu partisi arasında ne gibi ortak noktalar olabilir ki geçen yıl bir koalisyon müzakeresi başlatılmış, bu yıl da bir milli mutabakat arayışı içine girilmiş olsun?

haber.sol.org.tr/yazarlar/oguz-oyan/boyun-egmemek-167537